

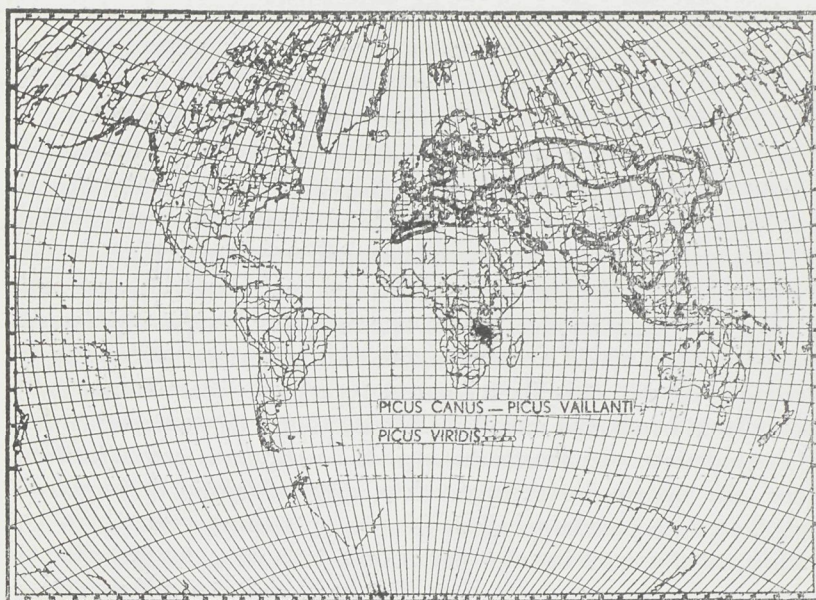

Fig. 6. Gedeeltelijk elkaar overdekkende broedgebieden van de Kleine Groene Specht (*Picus canus*), de Groene Specht (*Picus viridis*) en de Noord-Afrikaanse Groene Specht (*Picus vaillanti*).

soorten geworden : (a) de grote Aziatische groep, die zich na de IJstijd uit Azië in westelijke richting in Europa tot in Frankrijk uitbreidde (*kleine groene specht*, *Picus canus*), (b) de kleine Zuid-Europese groep, die zich in dezelfde tijd in noordelijke richting tot in Skandinavië uitbreidde (*groene specht*, *Picus viridis*). Over de tegenwoordige soortonderscheiding kan nauwelijks twijfel bestaan. Er zijn evenwel twee feiten te noemen, die er op wijzen, dat de groene specht nog maar ter nauwer nood de soortgrens vanuit de kleine groene specht heeft overschreden. Allereerst kent men sinds korte tijd door een mededeling van de Deense ornitholoog F. Salomonsen een vogel, die door zijn volkomen intermediaire kenmerken als een bastaard van een kleine groene en een groene specht moet worden opgevat. Blijkbaar bestaat er nog een klein graadje van soortverwantschap, waardoor onder uitzonderlijke omstandigheden een kleine groene en een groene specht elkaar nog als voortplantingspartners willen en kunnen accepteren. Vervolgens vertoont de van de Zuid-Europese populaties geïsoleerde populatie uit de eikenbossen van Marokko, Algerije en Tunesië een grotere morphologische overeenkomst met de Aziatische, dan met